

ξαν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τὴν πρώϊαν ἐσυμφώνησε δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν υἱὸν τῆς. Ἡ σκληρότης τοῦ συζύγου τῆς τὴν προσέβαλε καιρίως· ἤσθάνετο διττὸν ὀλίγον ἤθελε ζῆσαι, καὶ ἡ μόνη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ φθάσῃ ἐν καιρῷ διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν θνήσκοντα γέροντα, καὶ ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτοῦ . . .

— Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ἔλεγεν, ὁ Ἄλφρεδος θ' ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν μας.

Ἀνεχώρησεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ἀλλὰ σφοδρὸς πυρετὸς τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ καθ' ἑδὼν. Ὅταν δὲ ἀπηλλάγη τοῦ κινδύνου, εἰς μὴν εἶχε παρέλθει, εἰ πόροι τῆς ἐξητηλήθησαν καὶ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἅγιον Ὑβὸν ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ τριάκοντα λεύγας πεζῆ, κρατοῦσα τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἄνευ τοῦ νεοκόρου, δὲν ἦτον ἀπιθανόν, ἐκείνη ἦτις ἄλλοτε ἦν τὸ καύχημα τοῦ χωρίου μας, ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν καὶ τὸ ψῆχος, ὑπὸ τὸν πρῶνον τῆς ἐκκλησίας.

Ὅταν αἱ ἀλγίαι ἐξομολογήσειε τῆς Κλεμεντίνης ἐτελείωσαν, ἐζήτησε μελάνην καὶ χαρτίον, ἔπειτα ἔγραψεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τὸ περιπαθέστερον γράμμα διὰ νὰ τοῦ συστήσῃ τὸν υἱὸν τῆς. Τὸ ἥμερον πλάσμα δὲν ἀπέτεινεν οὐδεμίαν ἐπιπλήξιν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τόσον ἀκληρῶς τὴν μετεχειρίσθη. Μόνοι οἱ ἔνοχοι γίνωσκουσι τὴν ὀργήν, αἱ ἀθῶαι ψυχαὶ εἶναι πάντοτε γαλήναιαι. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γράμμα τῆς, ἡ Κλεμεντίνη τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐφημέριον. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ὑπεσχέθη νὰ τὸ μεταβιβάσῃ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν Ἄλφρεδόν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς πενθίμου ταύτης ἡμέρας, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς παρηγορητικὰς παραμυθίας τῆς θρησκείας, ἡ Κλεμεντίνη ἀπέθανε, πρὶν εἰσεῖν συμπληρώσει τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Πρὶν δὲ ἐκπνεύσει, ἐζήτησε νὰ τῆς φέρουν τὸν υἱὸν τῆς, καὶ πολλὴν ὥραν ἐδεθήθη ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν Θεοτόκον, μητέρα ὄλων τῶν ὀρφανῶν.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος ἀνεχώρησε διὰ τοὺς Παρισίους φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν μικρὸν Ἑβρῶικόν. Μετὰ δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ἐπανῆλθον καὶ εἰ δὺο· ὁ Ἄλφρεδος εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ἰταλίαν.

Υἱοθετήσαμεν τὸ τέκνον τῆς Κλεμεντίνης, τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἀνοίξαμεν πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς χωρισμένοι εἰς τὴν ζωὴν, ἔμελλον, τοῦλάχιστον, νὰ ἐνωθῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν· φεῦ! διττὴ ἠγάπησε τὸ θῆμα τοῦ Ἄλφρεδου, δὲν ἦτο προωρισμένον νὰ ἐπιζῆσῃ μετ' αὐτὴν, καὶ τὰ ῥόδα ἀπαξ μόνον εἶχον ἀνθῆσαι ἐπὶ τὸν τάφον τῆς, ὅτε ἐδέησε νὰ τὸν ἀνοίξωμεν ἐκ νέου, διὰ νὰ καταθέσωμεν ἐκεῖ καὶ τὸν υἱὸν τῆς. Στερηθὲν τῶν μητρικῶν φροντίδων, τὴν οὐρανίαν ταύτην δρόσον τῆς νεότητος, τὸ ἀσθενὲς τέκνον ὠχρίασεν ὡς τὸ φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἥλιος ἤθελεν ἀποσύρει τὰς ἀκτίνας του, καὶ ἐμαρᾶνθη.

Μετὰ τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη ὁ Ἄλφρεδος ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν. Αἱ ἔρευναί του διὰ νὰ μάθῃ τέλος τὴν τύχην τῆς γυναικὸς του τὸν ἔφερον εἰς τὸν ἅγιον Ὑβὸν, ὅπου ἐβεβαιώθη ὅτι τίποτε πλέον δὲν ἦναντιοῦτο εἰς τὸ συνοικεσίον του μὲ μίαν πλουσίαν κληρονόμον.

Τὶ θέλομεν συμπεράνει ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης τέκνα μου; ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, ὅτι σὰς ἔλεγον πρὶν ἀρχίσω τὴν διήγησίν. Ἄν ἡ Κλεμεντίνη ἔμενον εἰς τὴν πρώτῃν τῆς κατάστασιν, ἡ ζωὴ τῆς ἤθελε διέλθει

γλυκεῖα καὶ ἡρεμὸς ὡς τὴν ἐδικὴν μας. Εὐτυχὴς σύζυγος, ἀγαθὴ μήτηρ, δὲν ἤθελε προώρως ἀφήσει τὴν ζωὴν, καταβληθεῖσα ἀπὸ τὴν μεγαλύτεραν λύπην, ἣτις ποτε καταθλίβει τὴν γυναῖκα, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου τῆς. « Ὅταν δὲν ἔχει τις εἰμὴ πτέρυγας περιστερᾶς, δὲν πρέπει, ὡς τὸν αἰτὸν, νὰ πλησιάσῃ τὸν κεραυνόν. »

(Musée des familles.) Ὑπὸ Ε.

ΑΛΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν γενικὸς τις πράκτωρ, διακῶν καὶ τροποποιῶν πάντα τὰ ὄντα, ὅστις εἰδικώτερον πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν ἐφαρμοζόμενος, ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἐπωνομάσθη.

Ὁ πράκτωρ οὗτος, οὐσιωδῶς κοινωνητὸς κατὰ θέλησιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν σωμάτων, ἐν οἷς εἰσδύει, τροποποιήσεις λιαν ἀξιοσημειώτους καὶ τὸ πλεῖστον εὐεργητικὰς.

Ἐκ τῶν τροποποιήσεων τούτων ἡ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ γνωριζομένη τῷ ὀνόματι τεργητῆ ὑπνοβασία ἢ μαγνητικὴ. Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, ἀπηλλαγμένη τῶν αἰσθητηρίων τῆς, ἀποκτᾷ ἐνέργειάν τινα ἀντιληπτικὴν, ἣτις ἀνατρέπει ὅλας τὰς περι τῶν τοῦ κοινουῦ βίου εἰδήσεις μας. Ἡ σκιερότης τῶν σωμάτων εἰς τινὰς περιστάσεις, αἱ διαστάσεις, τὰ φυσιολογικὰ μυστήρια, τὸ σκότος τοῦ μέλλοντος δὲν ἐπιπροσθοῦσιν αὐτὴν.

Καὶ δυνατόν μὲν ν' ἀπατηθῇ, ἀλλ' ἐν γένει τὰ ἐκ τούτου ἀποτελέσματα εἶναι θαυμασία, καὶ ἂν τὰ διὰ φιλοσοφίαν ὁ νοῦς ἡμῶν, ἀλλ' εἶναι ἀνίκανος νὰ τὰ ἐξηγήσῃ.

Ἀρχὴ ζωϊκῆ, οὐσία αἰθερία, περιεχυμένη ὑπὸ τοῦ Παντοδυναμοῦ εἰς ἅπασαν τὴν φύσιν, συγχεομένη μετὰ τῆς θερμότητος, τοῦ φωτός, τοῦ ἤλεκτρισμοῦ, ἐνεργοῦσα ἐν ὑμῖν, ἐκτὸς ἡμῶν, ἀκουσίως ἡμῶν, ἀναπτυσσομένη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἠθικῶν αἰτιῶν ἢ παθολογικῶν περιστάσεων, ἰδοὺ τί ἐστὶ μαγνητισμὸς. Οὐδεὶς τῶν ὅσοι ἠθέλησαν νὰ σπουδάσωσι τὰ φαινόμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἠρνήθησαν τὸν μαγνητισμὸν τούτον. Ὅχι, ἀπατώμεθα. Τὰ ἐπιστημονικὰ σωματεῖα δὲν παρεδέχθησαν εἰσεῖν τὸν μαγνητισμὸν, οὐδὲ τὸν ἐπολιτογράφησαν εἰς τὸ κράτος τῶν γνώσεών του. Ἀποδεικνύεται ἄρα ἐκ τούτου διττὸς ὁ μαγνητισμὸς δὲν ὑπάρχει, δὲν τὸ φρονούμεν. Προσκόλλημένοι διὰ τῆς καρδίας καὶ τοῦ συμφεροντος εἰς τὰς παλαιὰς μεθόδους, οἱ σοφοὶ ἀρνούνται τὸ φῶς, διότι δὲν βλέπουσι, καὶ τὴν κίνησιν διότι εἶναι παραλυτικοί. Δὲν κατεφέρθησαν καὶ κατὰ τοῦ Ἀρβῆ, ἀποδεικνύοντες τὴν κικλοφορίαν τοῦ αἵματος; Ὅταν αἱ ἀπλοὶ τὴν καρδίαν φθάνωσι διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν θεωρίαν τῶν θαυμασιῶν μυσηρίων τοῦ ἀοράτου κόσμου, οἱ σοφοὶ

καὶ οἱ μικροὶ μένουσιν εἰς τὴν ἀγνοίαν τῶν καὶ τὴν εὐπιστὸν ἀπιστίαν τῶν.

Φαίνεται ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ μαγνητισμὸς ἐγνώσθη, καὶ ἔγεινε πρακτικὸς ὑπὸ τῶν λαῶν τῆς βαθυτέρας ἀρχαιότητος. Αἱ ἐπιθέσεις τῶν χειρῶν ἢ τοσοῦτον ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἀσσυριοῖς, τὰ μαντεῖα, αἱ σιβύλλαι οἱ οἰωνοσκόποι, οἱ κατηχημένοι, αἱ προφητεῖαι, τὰ θαύματα, δὲν ἦσαν εἰμὴ μαγνητικαὶ πράξεις, διαφέρουσαι κατὰ τὰς γνώσεις ἢ τὰ συμφέροντα τῶν χρωμένων αὐτάς.

Παιδευμένοι δὲ τινες, ἀναβαίνοντες εἰς πολὺ ἀρχαιότεραν τοῦ Ἰπποκράτους ἐποχὴν, εἶπον ὅτι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἶναι κατακεκλεισμένα ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν τῆς αἰνιγματώδους Αἰγύπτου. Ἄλλοι δὲ πεπαιδευμένοι, χωρὶς νὰ φοβηθῶσι τὴν χλεύην, ἐκήρυξαν ὅτι σκηνὴ τις τοῦ Ἀμφυτριωνοῦ τοῦ Πλάτου ἐμπερικλύει τὸ ἔμβρυον τῆς ἀποκρύφου ταύτης ἐπιστήμης. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἑρμοῦ Ζητοῦντος, ὃ ἀποκοιμίσθη τὸν Σωσίαν, μαγνητίζων αὐτόν. Ἄλλ' ἀφέντες ταῦτα ἐλθωμεν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

Περὶ τὰ 1762 ὁ Μέσμερ, μέλος τῆς ἰατρικῆς ἀκαδημίας τῆς Βιέννης, ὠδηγήθη ὑπὸ σειρᾶς παρατηρήσεων καὶ θεωριῶν, ὃ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν βρυστοῦ τινος παγκοσμίου, ὅπερ ὠνόμασε *μαγνητισμόν*. Ἐνθαυρνθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ βαρῶνου δὲ Στορὲν, ἀρχιάτροῦ τοῦ αὐτοκράτορος, διετάχθη ἀκολούθως νὰ παύσῃ αἰσχύνων τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ του ἐκείνου. Ἐκληφθεὶς παράφρων καὶ φαντασιοκόπος, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν γῆν τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν ἵνα ζητήσῃ ἄσυλον, ὁπαδοῦς, καὶ πρὸ πάντων κριτάς. Μόλις δ' ἔφθασεν εἰς Παρισίους καὶ τὸ σύστημά του ἔφερε τοὺς πάντας εἰς ἐνθουσιασμόν. Μολονότι εὖρεν ἐνθερμον ὁπαδὸν καὶ ὑπερασπιστὴν τὸν Κ. Δελῶμ, ἕνα τῶν διευθυντῶν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, καὶ ἀρχιάτρον τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτεσίας, ἀλλ' ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς συστηθείσης ἐπιτροπῆς, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ Κ. Ἰουσιῶ, ὅστις ὑπερασπίσθη παρῆρσιαν τὸν Μέσμερ. Ἐντούτοις, ὁ Μέσμερ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφίπων τὴν θέσιν του εἰς τὸν κόμητα Καλλίοστρον. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1815 εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς γεννησεῶς του ἐν Γερμανίᾳ. Ἐν Γαλλίᾳ δὲ ἀφῆκε προσυλήτους τοὺς πολλοὺς, μεταξὺ τῶν ὁποῶν ἀναφέρομεν τοὺς ἀδελφοὺς Ἰσεγιούρ, τὸν Κόρμαν, τὸν Βεργάς, τὸν ἠγούμενον Γεράρδον, τὸν μαρκέσιον Λαφαγέτην τὸν Κ. Δεπρά, τὸν Γιούλ δὲ Σεπρεμιλλ, τὸν Φουρνὲλ καὶ τέλος τὸν Ἰατρὸν Κλοκέ. Τῷ 1813, ἔφην ἡ περιώνυμος ἱστορία τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κυρίου Δελεύζου, καὶ τέλος, τῷ 1825, συζητήσεις σπουδαῖαι ἐπανελήφθησαν ἐντὸς τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς. Τῷ 1831, ὁ ἰατρὸς Ἰωσων (Husson) μετὰ γενόμενα πειράματα, ὑπέβηκε τὴν ἐκθεσίν του ἐν ᾗ ἀναγινώσκονται τὰ ἐπόμενα περὶ τοῦ ὑποβάτου καταστάσεως.

Ἐπαράγει αὕτη, λέγει ὁ Ἰατρὸς, τὴν ἀνάπτυξιν

νέων τινῶν δυνάμεων, οἷον τῆς θεωρητικῆς δευδερκείας (d'intuition), τοῦ ἐνδομύχου προορατικοῦ, καὶ ἐπιφέρει μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὴν ἀναισθησίαν, τὴν αἰφνίδιον καὶ σημαντικὴν αὐξήσιν τῶν δυνάμεων.

α Ὅταν ἀπαξ καταληφθῇ τις ὑπὸ τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ προσφυγὴ εἰς τὰς μαγνητικὰς ἐπαφάς, διὰ νὰ μαγνητισθῇ ἐκ νέου.

• Τὸ βλέμμα τοῦ μαγνητιστοῦ, μόνῃ ἠθέλησιν του ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν. Ὅχι μόνον δύναται τις νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τοῦ μαγνητιζομένου, ἀλλὰ πρὸς τούτοις νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς κατάστασιν ὑπνοβάσεως, νὰ τὸν ἐξάξῃ αὐτῆς ἀκουσίως του, μακρὰν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν τινα καὶ ἀκόμη χωριζομένη διὰ τοίχου.

α Εἶδομεν δύο ὑπνοβάτας νὰ διακρίνωσι μὲ ὁμματα κεκλεισμένα τὰ θεθέντα ἐνώπιόν των ἀντικείμενα. Ἀπαντήσαμεν εἰς δύο ἄλλους τὴν δύναμιν τοῦ προβλέπειν ἔργα τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πολὺπλοκα· αἱ προρρήσεις τῶν ἐπραγματοποιήθησαν μετ' ἀξιοσημειώτου ἀκριβείας.

Ἄγνωστον τίς ἢ μέλλουσα τύχη τοῦ μαγνητισμοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς σήμερον δύναται τις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι θαυμάσια τὰ γνωστὰ ἤδη αὐτοῦ ἀποτελέσματα.

Ἡ ΑΓΓΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ.

(Ὑπὸ S. Henri Berthoud.)

Ἄν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς σοφοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἐπιστήμη θέλει φθάσει ἐπὶ τέλους νὰ ἐξηγήσῃ τὰ μυστηριωδέστερα τῶν πραγμάτων, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Κατὰ τινὰς ὁποδοὺς αὐτῆς, ὁ ἔρωσ, καὶ, ὁ ἔρωσ, δὲν φαίνεται νὰ ἦναι ἄλλο ἢ ἐπιρροὴ τις τοῦ μαγνητικοῦ βρυστοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου (ἔρωτος) μετ' οὐ πολὺ ἴσως θέλομεν δύνασθαι ν' ἀπαλαττώμεθα (ὁποίας εὐχῆς ἔργον!) καταφεύγοντες εἰς τὰς ἐπαφάς, δι' ὧν οἱ μῦσται τῆς τέχνης ἀποκοιμίζουσι καὶ ἐξυπνώσι τοὺς ὑπνοβάτας.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἔρχομαι νὰ σὰς διηγηθῶ ἱστορίαν τινα ὁπτασιοσκόπου.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1795, ἡ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὸ ἔτος Γ' τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, μιᾶς καὶ ἀδιαρέτου, μικρὸν μετὰ τὴν ἀξιοθρήνητον ὑπόθεσιν τοῦ Κιβερὰ, γυνὴ τις συνελήφθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐζήτει νὰ εἰσδύσῃ εἰς Γαλλίαν διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἑλβετίας· ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ὠμίλει τὴν γαλλικὴν· ὅταν δὲ εὗρον διηρμενέα διὰ τὴν ἐξετάσασιν περὶ τῶν αἰτιῶν, αἰτίνας τὴν παρεκίνησαν ν' ἀποπειραθῇ ἀνευ διαβατηρίου ὁδοιπορίαν τῶσον ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη ὅτι ἐξετιθέτο εἰς ἔλθον τοὺς κινδύνους διὰ νὰ ἐπισκερθῇ τὸ φρούριον ὅπου ὁ βάρβα-